

VARIA

onwaarschijnlijk. Al met al een belangwekkend boek, ondanks de gebreken.

Willem van Iependael, *De dans om de rinkelbom*. N.V. De Arbeiderspers, Amsterdam.

Tot slot een van levenslust schuimend boek: *De dans om de rinkelbom* van Willem van Iependael. Willem van Iependael kent men als den gevoeligen beschrijver van ruige volkstypen. Zijn taal is tamelijk ruw, maar soms ook verrassend fijn. Bij zijn vorig werk kan men *De dans om de rinkelbom* een vooruitgang noemen. De taal is wat rustiger

en er staan gedeelten in die voortreffelijk zijn geschreven, zoo b.v. de kostelijke séance op pagina 164 e.v., waarbij de levendige humor ons amuseert, maar we toch ook getroffen worden door zooveel armelijkheid des geestes als Van Iependael ons weet uit te beelden. Hij doet ons in deze scène, en vrijwel in het geheele boek, in zijn menschen belang stellen. Zijn taal is sprankelend genoeg, het zou echter prettig zijn indien zijn Nederlandsch een weinig meer geciviliseerd werd. Een vraag: is „opstinaat” een geestigheid of een blunder?

B. Roest Crollius

V A R I A

MENNO TER BRAAK EN DE RECHTVAARDIGHEID

Onze lezers herinneren zich misschien uit ons Februari-nummer een opstel van mijn hand over Menno ter Braak. Ik moet helaas rapporteeren dat het aanleiding is geweest tot een wonderlijk stukje in de N. Rott. Ct van 6 Februari.

De ongenoemde schrijver daarvan heeft zich blijkbaar voorgenomen, een soort résumé van mijn artikel te geven. Het voornaamste laat hij echter weg, nl. de slotbeschouwing over Ter Braak's strijd tegen het „toeschouwerschap”. En het overige bespreekt hij op schamperen toon, zeggende dat ik beurtelings „koek en gard” hanteer, dat ik Ter Braak „bemoedigend op den schouder klop”, dat Ter Braak goedkeuringen van mij „mag incasseeren”, dat ik „gouden médailles” uitdeel, en den schijn aanneem, lid te zijn van

een „Hoogen Raad van diplomeerende critici”. Zijnde, stuk voor stuk, uitdrukkingen waartoe ik door mijn toon of woordenkeus geen schijn of schaduw van aanleiding had gegeven.

Het zou onverstandig zijn, zich van dergelijke onheuschheden veel aan te trekken. „Le journal, c'est un monsieur”: één anonus, die niets of niemand vertegenwoordigt dan zichzelf, heeft nu eenmaal, zelfs in de beste dagbladen, de vrijheid op die manier zijn gang te gaan, tot tijd en wijle dat de hoofdredactie er genoeg van krijgt en aan zulk misbruik van voorloopige macht een eind maakt. Tot zoo lang hebben betrokkenen en publiek te berusten. Het publiek is trouwens gewoonlijk zoo wijs, er nauwelijks kennis van te nemen en het geval met bekwamen spoed te vergeten.

Er staat echter in het bedoelde stukje één, in wezen verwijtende vraag aan mijn adres, die door den betrekkelijken ernst ervan, mis-